

Adrian Christescu s-a născut în 1968 la Târgu Mureș. A absolvit Liceul „Alexandru Papiu Ilarian” (1986), a urmat cursurile Facultății de Hidrotehnică din Iași (1988-1993) și pe cele ale Facultății de Drept din cadrul Universității „Mihail Kogălniceanu” (2004-2008). Din 1992 a lucrat în vânzări pentru diverse societăți comerciale, iar în prezent este managerul propriilor sale companii. A colaborat în calitate de editorialist la *Ziua de Iași* (2006-2007), după care și-a continuat activitatea publicistică pe blogul personal.

Povestirile publicate în 2011 sub titlul *Trofeul* au primit premiul pentru debut în proză la Salonul Internațional de Carte din Iași. Este autorul volumului de proze scurte *Hotelul amintirilor* și al piesei de teatru *Dragoste și spațiu locativ* (Adenium, 2017); a tradus din limba maghiară *Orașul visurilor* de Ildikó Judith Jung. Romanul-thriller *Destinul lupului singuratic* (top vânzări în 2015 la Editura Adenium) a fost reeditat în 2020 la Editura Lebăda Neagră din Iași. Tot în 2020 a fost publicat cel mai recent roman al său, thrillerul *Umbra lui Raphael*.

Credit foto copertă: © iStock.com/alexstockphoto21

© 2021 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legea copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimici nr. 2, bl. Cl, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTESCU, ADRIAN

Frumoasa americană / Adrian Christescu. - Iași : Lebăda neagră, 2021

ISBN 978-606-9623-04-6

821.135.1

ADRIAN CHRISTESCU

Frumoasa americană

Lebăda Neagră

Iași, 2021

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Manevra Singer	11
Acadele din Macedonia	35
Cornul abundenței	49
Telefonul de la miezul nopții	60
Tare proști e nemțiiăștia... ..	70
Frumoasa americană	95
Barul din Praga	109
Cea mai bună pizza din lume	127
O tranzacție la ușa frigiderului	140
Găina cu ouă de aur	151
Însemnări de final ale autorului	170

Manevra Singer

Era mișto să fi student în toamna anului 1992. Muzica se auzea de la toate ferestrele, bubuind în difuzoarele magnetofonelor din cămine. De curând, erau la modă și casetofoanele. Încă nu ne revenisem din extazul pricinuit de faptul că se găsea alcool și tutun din belșug. Chefurile țineau zile și nopți întregi, pichetând căminele în care libertatea de curând obținută oferea posibilitatea unei generații să-și ia revanșa după întunecații ani '80. Disparuseră constrângerile și teama, dar mai ales reprezentanții ei. Nu mai găseai picior de milițian în complexul studențesc din „Tudor Vladimirescu”.

Până și celebrul *Cap de cretă*, acum *polițist*, purtând întotdeauna chipiul alb de circulație chiar dacă era responsabil de *ordinea* din căminele studențești, se retrăsese strategic în secția de poliție din Piața Bucșinescu. Căci milițianul Grecu, după mai mult de zece ani în care făcuse legea printre cămine, chibzuiuse că e mai bine să lase timpul și tradiționala uitare românească să-i estompeze „meritele” din trecut. Complexul „Tudor Vladimirescu” devenise un adevărat sat fără câini.

Cu trei ani înainte, îl cunoscusem personal. Colegul meu de cameră se îmbătase în barul de la parterul lui T17 și

nu mai voia să vină la culcare. L-am luat cu un amic și l-am pus într-o roabă. Deși peste tot se renova, nicăieri nu se vedeau rezultatele. Era o vorbă prin comunism: „Țara întregă e un șantier!”. Ei, și ca să vezi, deși lozincile mobilizatoare împânzeau arealul, totuși „șantierul” de prin partea locului rămăsese încremenit în proiect, iar mijloacele de producție se găseau din belșug. Așa că am luat roaba să ducem bețivul către casă.

Am defilat cu ea prin cartier, printre studenții strânșiorchine pe marginile aleii. Pentru ei, cocoțați cu picioarele pe băncuțele din lemn și pierzând vremea la o țigară, apariția a doi nefericiți împingând o roabă în care se afla un al treilea reprezenta cu siguranță un spectacol. Colegul meu de cameră, așezat comod în cada de tablă a vehiculului, suduia și cânta. Ca de obicei. Când am ajuns aproape de căminul nostru, din tufșuri a țâșnit Grecu. Înalt și ciolănos, cu o mustață bogată, milițianul era vestit pentru modul cum reușea să controleze cartierul studențesc. Se afla întotdeauna prin preajmă, altfel spus, era un *pretutindenaar*.

— Tovarășe student, actele la control! spuse el ieșind de după niște rămurele verzi tunse geometric, care mascau colțul căminului.

Noi, pedestrii, am prezentat carnetele, pe care le-a studiat cu atenție vădită. Parcă era un asistent verificând rezultatele unor experimente efectuate la un seminar de care depindea admiterea într-un examen. Le-a răsfoit concentrat în timp ce îl așteptam într-o aproximativă poziție de dreptei. Jos, în roabă, Săndel cânta „De ce mă iubește fimeili și e moarte după mini...”.

Grecu a strâmbat din nas și a pufnit reprobator. Nu părea să fie mulțumit de mediile noastre.

— Care-i treaba cu cetățeanul din roabă? scrâșni el. E coleg cu voi? Unde-i carnetul lui?

Săndel trecuse deja pe Ozzy Osborne. „*Mamma, I'm coming home*”, răcni el și dădu din picioare în ritmul tobelor. Talpa adidașilor lui, nu tocmai curată, lăsă o ștampilă pe pantalonii albaștri, călcați la dungă, aparținând omului legii.

— Tovarășe student, te rog să-mi prezentați actele! răcni acesta încercând zadarnic să se ferească.

Săndel se răsuci ca un vierme. Ca printr-o minune, găsi carnetul de student, apoi, cu o contorsionare energică, îl zvârli către milițian. Carnetul i-a trecut razant pe lângă ureche și s-a oprit pe marginea unui șanț. Grecu se aplecă și ridică carnetul de student. Îl deschise și-l orientă către felinarul stradal ce dădea o lumină gălbuie, filtrată de pânza de insecte moarte din abajur.

— Mda... Nu cred că ne putem lăuda cu activitatea dumitale, tovarășe student! concluzionă el pe un ton didactic. La Analiză Matematică aveți 4, la Istorie 5, la Topografie 3, iar la Materiale de Construcții văd un 5. Ce fel de note sunt astea, tovarășe?

Săndel părea în lumea lui. Se răsuci pe o parte, oftă mulțumit și își puse palmele sub ureche, pregătindu-se de un somnic. Totuși, nu rămase dator și îi răspunse lui Grecu.

— Da' matale când erai student, ce note aveai?

După un moment de adâncă stupefacție, Grecu i-a răspuns altoindu-l cu pulanul. Pe el l-a bumbăcit, iar pe noi ne-a amendat.

A fost prima oară. După două săptămâni, pe când încercam să-mi disimulez cei 192 de centimetri și să mă strecore nevăzut în căminul de fete, Grecu m-a interceptat la intrarea din spate a căminului. Amintirile erau proaspete, așa că amenda s-a dublat. Grecu își făcuse din nou datoria.

Ghinionul lui a fost că după două luni a venit Revoluția din '89. Chiar dacă a trecut de partea ei, desigur, din toată inima, ca toți ceilalți, „creditul” lui din cartierul studențesc se epuizase. Așa că și-a căutat și el un drum. *Domnul* Grecu a simțit că vremea lui trecuse și s-a apucat să se reinventeze protejând jocurile de noroc și noile aparate de „păcănele” care invadaseră orașul. Duse erau vremurile când pândeau din tufșuri studenții care încercau să se strecoare în căminele de fete! Ținea de șase la „corecții” și făcea vizite de intimidare datornicilor. Uneori presta și ca bodyguard pentru proaspeții antreprenori din nou-născuta industrie a jocurilor de noroc. Salariul lui devenise o glumă, iar pretențiile i se măriseră. Bea whisky cu gheață și sifon! Și primea o grămadă de bonusuri.

Grecu nu avea imaginație și nici o gândire așezată, așa că recenta bunăstare l-a făcut să-și piardă mințile. Cu banii primiți a început să joace poker. După șase luni, era dator la toți cămătarii din zonă. În după-amiază când și-a dat seama că în afara apartamentului unde locuia familia sa, pe care îl pierduse cu o mână de șeptari, mai datora o sumă imposibil de plătit, polițistul a fost cuprins de depresie. Astăzi s-ar fi dus, eventual, la un psiholog. Atunci nu se auzise de varianta aceasta. Așa că într-o după-amiază de joi, pe la cinci, și-a pus pistolul Carpați la tâmpla

dreaptă și a tras. Nimeni nu l-a regretat. Nici măcar nevastă-sa, care trăia deja de o jumătate de an cu unul dintre creditorii lui.

De obicei, moartea unei ființe este un prilej de compasiune. La a lui s-a lăsat cu un chef de pomină. Pentru noi,ăștia mai mari, din anul patru, care avusesem ocazia să îi cunoaștem „viața și opera”, despărțirea de *Cap de Cretă* am sărbătorit-o în cămin cu o damigeană de vin. Și cu o droaie de fete din căminul de alături. Alea pe care el le păzea cu atâta râvnă pitindu-se prin tufșuri.

În pragul zorilor ne-a răpus oboseala, iar cheful s-a fâsâit. E drept că rămăsesem și fără fetele din vecini – alarmate de hărnicia cu care duceam bidonul la gură. Odată plecate însă, ne-am consolată și mai abitir. Astfel că, pe la cinci dimineața, concertul nostru de sforăituri a compensat cu brio zgomotul unei bătăi în ușă. Care, e drept, la început a fost timidă.

Când a reușit să mă trezească, omul ajunsese să bată în ușă cu tocul pantofului. Chiaun de somn, am deschis sperând că e doar un vis urât. Nu era. Era doar un amărât mic și negru, cu un pantof în mână. Singurul lucru mai alb la el era unghia degetului mare, care îi ieșea veselă dintr-un ciorap istovit. De fapt, însăși înfățișarea lui putea fi considerată o variantă de coșmar, numai că în cazul de față trezirea nu îmi mai acorda nicio șansă.

Moroiu – chiar așa îl chema – mi-a zâmbit larg, arătându-mi gingiile vinete și golașe. Sus avea doi incisivi cariați, care făceau contact pe mandibula inferioară cu unul singur, rămas stingher. La cât era de slab, presupunerea

că aceștia erau „ultimii mohicani” ai danturii sale putea fi considerată aprioric corectă.

— 'Neața, șefu! Hai, că avem treabă, iar eu la prânz plec la Timișoara, că am de încărcat niște drojdie de la Marica. E dată dracului sârboaică!

M-a luat de braț și m-a dus la geam. În fața căminului T7 era parcată o mândrețe de camion cu prelată albastră. De abia atunci m-am lămurit care era treaba și mi-am adus aminte de unde îl știam pe „dințos”.

Cu trei săptămâni în urmă, Florin, viitorul meu cumnat, devenit angrosist de frunte al Bacăului, începuse să vândă marfă în Iași. Sau cum se zice astăzi, deschidea o piață nouă. Când mi-a cerut să îl ajut să distribuie marfa, mi-a fost jenă să-l refuz. Îmi făcuse impresia unui tip de treabă, iar eu nu voiam să-și închipuie soră-sa că aș fi vreun puturos. Era studentă și ea, locuia în căminul de alături, și ne uneau multe; mai târziu, chiar o căsnicie și un copil.

Prima dată când am urcat în cabina camionului oprit lângă cămin și am dat cu ochii de Moroiu, era să leșin. Nu numai mirosul, ci și zâmbetul șoferului era irezistibil. M-am uitat disperat la Florin, dar acesta stătea stoic și privea înainte într-un punct fix aflat undeva departe, dincolo de parbriz. La el nu era prima oară. Tot drumul, de la cămin până la ieșirea din complexul studentesc, mi-am făcut de lucru cu o batistă prin fața ochilor ca să nu mă recunoască lumea. Mi-ar fi fost rușine să mă vadă vreun cunoscut în rabla aia deșelată, condusă printre căminele

studentești de un șofer tuciuriu, mult mai potrivit pe capra unei căruțe cu coviltir.

Rușinea mi-a dispărut brusc pe seară, când; după o zi de muncă, tânărul patron a pus în palma și mai tânărului său ajutor, adică mie, două bancnote nou-nouțe de 1000 de lei, de pe care îmi zâmbea poetul nostru nepereche. Acela care a murit în mizerie. 2000 de lei pentru o muncă de cinci-șase ore?! Nu era rău deloc; mă luptam cu o bursă de 4500 de lei pe lună și primeam cam tot atât de acasă. Adevărul e că nici cu munca nu mă omorâsem din cale-afară. Mai mult îl însoțisem pe Florin să vadă ce și cum face.

Mai întâi, se făceau vorbele la sediul central al Alimentara S.A. aflat pe bulevardul Ștefan cel Mare, vizavi de Banca Națională. De acolo se pleca spre magazinele de stat care împânzeau orașul cu un pomelnic de avize de expediție. Erau aproape 200, dar importante cu adevărat puteau fi numite doar vreo 30-40 dintre ele. Deja magazinele particulare de curând apărute începuseră să muște din plăcinta sleită a comerțului de stat. Odată ajunși la magazinele repartizate, existau niște etape obligatoriu de parcurs până reușeai să pleci cu marfa descărcată.

Prima dintre ele era curtea ce trebuia făcută șefelor de magazin, toate, fără excepție, pline de țâfnă, plictisite și nemulțumite. În general, de orice.

— Iar ne-ați adus marfă?! Ce dracului să mai facem cu ea?! În ziua de azi nu se mai vinde nimic! Da' cu produsele astea ce-i? Ți-am cerut eu așa ceva?! Brânză topită? Cine dracului crezi că mănâncă așa ceva? Ce spui? Tu mă

înveți pe mine comerț?! Păi eu fac comerț de 25 de ani și tu crezi că vii să-mi dai mie lecții?! Când vindeam eu la teighea, tu nici nu erai în proiect...

Important era să-ți reprimi vreo ieșire nesăbuită, să fii respectuos, gentil chiar. La unele dintre ele funcționa un buchet de flori, la altele, un plic. Dacă te îndrăgeau, făceau comenzi mai mari la centru și creștea vânzarea. Creștea și comisionul directorului de la Alimentara S.A., și vânzarea distribuitorului. Toată lumea era fericită. Astea nu le-am prins din prima, dar Florin mi le-a deslușit în timpul călătoriei între magazinele aflate pe lista noastră. Adică a lui.

Etapă a doua era să găsești pe cineva din personal care să îți facă recepția avizului de marfă. Evident că descărcatul din camion era treaba distribuitorului. Odată marfa descărcată în stradă, începeau problemele. Pentru că de multe ori șefa era plecată și trebuia pusă la lucru diplomația comercială. Complimente la vânzătoare, câte o mână pe fund și nu numai, vreun banc porcos pentru femei de vârstă a doua plictisite în căsnicia cu un bețiv; puțină umilință și câteodată un suspin de la un tânăr arătos către o babă hârșăită făceau minuni și le hărniciau pe gestionare. Dacă nimereai un gestionar, era mai greu. Dar nu și dacă aveai o sticlă mică cu votcă, ce se potrivea perfect în buzunarul halatului slinos de vânzător. De curând apăruse Scandic, băutura minune a fraților porecliți *Chemical brothers*. Încă o problemă capitală își găsisse rezolvarea.

După ce sfârșeau cu magazinele, urma etapa finală. Trebuia făcută factura. Alcătuiai un tabel pe o coală de caiet de

matematică și puneai pe abscisă valorile sortimentelor de marfă livrate, iar pe ordonată, magazinele. În josul tabelului se trăgea o linie groasă și se trecea totalul de marfă livrată, pe sortimente. Cifrele obținute se înmulțeau cu prețul din aviz și ieșea valoarea totală a facturii. Pe atunci nu exista TVA, dar era un strămoș de-al acestuia pe nume ICM, adică impozit pe circulația mărfii. Factura era preluată de o doamnă de la contabilitate și verificată. Dacă era corectă și calculatorul doamnei îi dădea la fel, era OK. Dacă nu, te făcea prost și arăta la toată lumea factura greșită. Trebuia refăcută o dată, și încă o dată până ieșea *ca lumea*, vorba ei. După aceea, erai liber să pleci. Trebuia să saluți pe toată lumea și să nu sperii ca cineva să-ți răspundă. Nu era loc pentru speranțe deșarte. Plecai bucuros către casă și reveneai după o săptămână sau două, încercând să obții cecul. Dacă erai șmecher și „dădeai din urechi”, contabilitatea îți achita cu ordin de plată direct în cont. Dura o grămadă, dar măcar nu mai pierdeai timpul pe coridoare, pândind pe după uși.

În general, această ultimă etapă se petrecea a doua zi pentru că seara târziu, când terminai de descărcat la ultima prăvălie de pe listă, nu mai era nimeni la birouri. La ora 16.00, cumetrele plictisite care populau somnolente birourile în timpul zilei se trezeau brusc la viață și rupeau poarta de ieșire.

Florin mă luase cu el în perspectiva de a-l suplini în distribuția dorită de el în Iași și la colectatul cecurilor primite de la clienți. Pe vremea aceea, firma lui din Bacău funcționa pe modulul de operare – colectare cecuri – în